

Скарбничка

Чапля

Листя на осиках і березах уже взялося багряними й золотавими кольорами. Як же гарно світилося воно в ласкавих променях сонця! Ледь шуміли високими верхів'ями сосни, шепотіла побурілою кроною розлога липа, тонко видзвонював цупким листям дуб. І дивно: усе те ніскі-лечки не порушувало благословенної лісової тиші...

В'юнкою стежиною, що сірла між деревами, ми прямували до Чорного озера. Один рибалка вчора сказав, що там гарні карасі – широкі, краснопері, із золотою лускою.

Чим далі заглиблювалися в ліс, тим темніше ставало. Гілля дерев з'єднувалося над головою в суцільне зелене шатро. Нарешті посвітлішало. Попереду зблиснуло озеро. Коли наблизилися до води, щось залопотіло. Маркіян Васильович обережно розсунув очерет: на воді в гушавині стебел борсалася чапля, біла крилами, крутилася на одному місці, але не злітала.

Не без труднощів ми упіймали її, заспокоїли. Праве крило й ліва лапа в чаплі були перебиті:

видно, лиха людина покалічила, а може, хижий звір. У своєму похідному рюкзаку я завжди ношу аптечку. Рани на лапі й крилі птаха змастили йодом, забинтували, з паличок припасували шину. Потім поклали чаплю на моріжок, укрили її теплою куфайкою й почали рибалити. Тих карасів, про яких розповідав рибалка, щось не траплялося. Чіплялися на гачки верховодки, густірки. Проте для чаплі і то харч чудовий. Вона охоче проковтнула мало не весь наш улов.

Удома в Маркіяна Васильовича, куди ми принесли чаплю, вона стривожилася. Але скоро звикла й ворогувала лише з котом Васьком. Угледить і шкутильгає через увесь двір, намагаючись дзьобнути його чи вдарити здоровим крилом. І було за що. Цей ласун дуже любив рибку. Коли лісник ставив перед чаплею миску з рибою, Васько намагався вкрасти з миски хоч кілька рибинок. Чапля сердито карала Васька, та він не каюся й накликав на себе ще більшу немилість.

Отак і перезимували. До весни чапля одужала й почала пробувати злітати. Розженеться по двору, змахне крилами й підлетить. Потім піднялася в небо. А все ж політає, політає й знову повер-

тається до двору лісника. Маркіян Васильович не хотів позбавляти птаха волі й відніс чаплю на озеро. Через тиждень він навідався туди й тільки-но подав голос, як за очеретами почувся плескіт. Чапля знялася над озером, підлетіла до Маркіяна Васильовича й опустилася біля його ніг. Вона ходила кругом свого рятівника, пробувала довгим дзьобом лагідно вщипнути його за руку.

Маркіян Васильович часто навідувався до Чорного озера, і чапля щоразу підлітала до нього, виявляла зворушливу прихильність і вдячну любов.

Г. МАЙСТРЕНКО

Послушний сын 2
Сині листочки 3
Рыцарство 4
Адам і Єва 6

Як прийшла до нас книга 7
Веселий English 9
Билл и медведь 10

Осень

Что за художница нас посетила?
Золотом пишет картины в лесу,
Охрой, багрянцем – ах, как это мило!
Чудо-букет от нее я несу.

Солнышко скрылось за тучкой игриво.
Ой, поглядите! Опять чудеса!
Видится мне золотистая грива –
Тучка-лошадка плывет в небесах.

Осень-художница вдруг на мгновенье
С кистью застыла, увидев ее,
Но, ощущая прилив вдохновенья,
Тут же продолжила дело свое!

О. Бокова

ЗАБЫВЧИВОСТЬ ЛЭСЛИ 5

ВЕРНЫЙ ДРУГ 8

ТЕПЛЫЕ РУКИ АНГЕЛА 11

ПОСЛУШНЫЙ СЫН

Мама попросила Володю купить лук и морковь. Положив деньги в карман и взяв пакет для овощей, мальчик отправился в магазин.

— Ты куда идешь, Вовка? — спросил Шурик, который уже скучал во дворе.

— В овощной магазин.

— Я пойду с тобой.

— Пошли.

Ребята проходили мимо многочисленных разноцветных лотков с различными сладостями.

— Давай мороженое купим, — предложил Шурик.

— Не могу, у меня денег мало, — ответил Володя.

— Подумаешь, скажи, что чего-нибудь не было в магазине, а то, что было, дороже стоит.

Володя только покачал головой и пошел дальше, остав-

ля Шурика, хотя ему тоже очень хотелось чего-нибудь вкусненького. Но разве можно обманывать маму и огорчать ее? Володя был послушным сыном и любил маму.

Вскоре его догнал Шурик, который, как будто специально, громко хвалил вкус мороженого. Но потом сам не вытерпел и спросил:

— Слушай, а почему ты такой — не поддающийся моим уговорам? Неужели тебе просто действительно не хочется мороженого?

— Хочется, конечно. Я верю в Иисуса, Который тоже был послушным Сыном. Он уважал Своих родителей. Я не хочу Его огорчать, потому что Он очень любит меня. Я знаю, что если буду обманывать маму, то огорчу не только ее, но и Иисуса. Даже если бы я огорчил только

одну маму, это было бы очень плохо. Ведь она мне доверяет и любит меня! И я ее люблю.

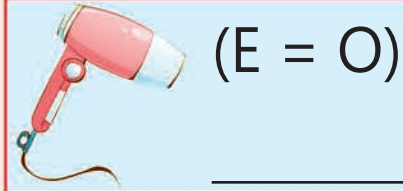
Шурик ничего не ответил. Ему стало стыдно. Ведь мама каждый день давала ему деньги на обед в школе. А он его очень часто не покупал, просил своих одноклассников, чтобы они делились с ним чем-нибудь. Деньги же мамы Шурик тратил на мороженое и жевательные резинки. Теперь Володины слова задели его за живое — не раз уже он чувствовал угрызания совести.

— Я вспомнил слова из Библии, которые выучил две недели назад, — неожиданно снова заговорил Володя, — вот послушай: «Почитай отца твоего и мать». Это — заповедь с обетованием: «Да будет тебе благо, и будешь долголетен на земле». Мне они очень нравятся. А тебе?

Шурик молча кивнул. Ему тоже захотелось быть послушным сыном.

О. Бокова

Ребуси.

(Е = О)

(И = Е)

(Р = К)
(К = Р)

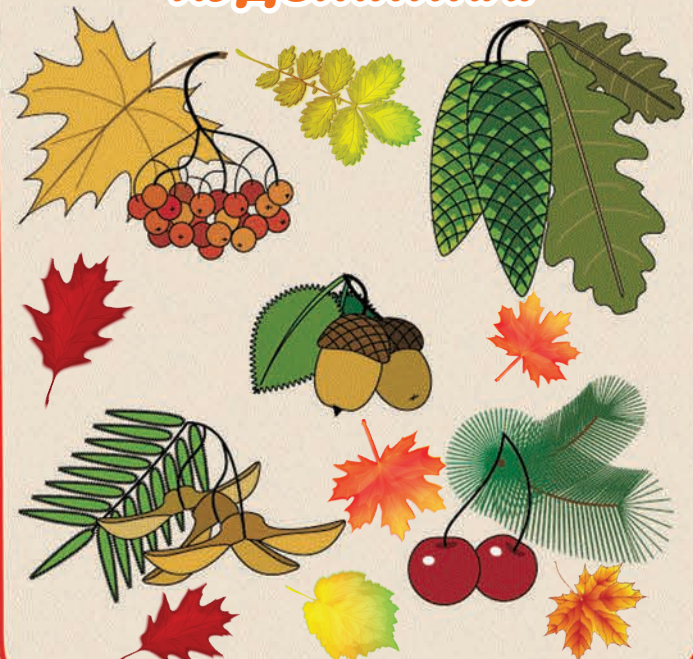

(О = І) я
(К = Ц)

Найди 7 отличий.

Знайди помилки художника.

Інгредієнти:

- хурма — 4 шт.
- банан (маленький) — 1 шт.
- мята (для украшения)
- сок лимонный — 1 ч. л.

Приготування:

1. Банан очистіть від шкірки, нарежте на невеличкі кусочки і уберіть в морозилку на три години. Хурму вийми, обсу-

ши бумажним рушником. Срежте рівно верхівку у хурми разом з плодоножкой, потім акуратно чайною ложкою вискребіть м'якоть.

2. М'якоть хурми і заморожений банан переложіть в ємкість, додайте лимонний сік.

3. Взбийте з допомогою блендера до однорідної консистенції.

4. Заповніть стаканчики хурми морозеною і украсьте свіжими листочками м'яти. Готово!

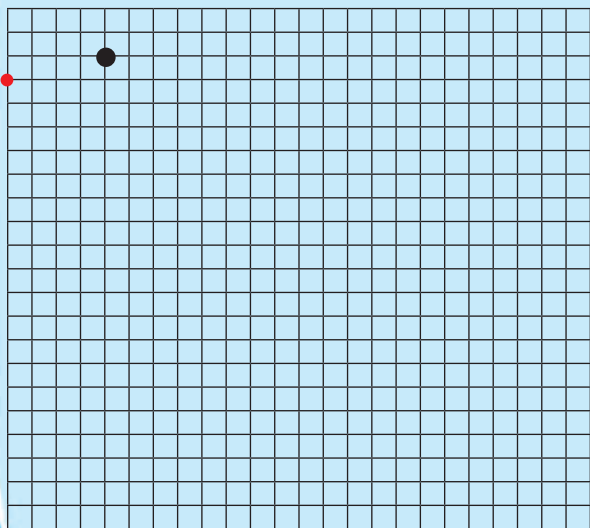
Приятного апетиту!

МАТЕМАТИЧЕСКИЙ ДИКТАНТ.

Лебедь

2 → 1 ↑ 1 → 1 ↑ 3 → 2 ↓ 1 → 12 ↓ 1 ←
1 ↓ 2 → 1 ↑ 1 → 1 ↑ 2 → 2 ↑ 2 → 1 ↑
4 → 1 ↑ 4 → 2 ↓ 1 ← 2 ↓ 1 ← 2 ↓ 2 →
1 ↑ 1 → 1 ↑ 2 → 1 ↓ 1 ← 3 ↓ 1 ← 1 ↓
2 ← 1 ↓ 1 ← 1 ↓ 2 ← 1 ↓ 7 ← 1 ↑ 4 ←
2 ↑ 2 ← 1 ↑ 1 ← 3 ↑ 1 → 2 ↑ 1 → 8 ↑
2 ← 1 ↑ 3 ← 1 ↑

ЗАГАДКА.

Словно замки, словно рыбы,
Даже тортом быть могли бы,
Греют белые бока
В синем небе ...

СИНІ ЛИСТОЧКИ

В. ОСЕЄВА

У Каті було два зелених олівці. А в Оленки жодного, от і просить вона Катю:
– Дай мені зелений олівець.
А Катя й каже:
– Запитаю в мами.
Приходять другого дня обидві дівчинки до школи. Запитує Оленка:
– Дозволила мама?
А Катя зітхнула й говорить:
– Та мама дозволила, а брата я не запитала.
– Ну що ж, запитай ще брата, – погоджується Оленка.

Приходить Катя до школи.
– Ну що, дозволив брат? – запитує Оленка.
– Та брат дозволив, але ти можеш зламати олівець.
– Я обережно! – каже Оленка.
– Дивись, – наставляє Катя, – не підстругуй, не натискуй дуже й не малюй багато.
– Мені, – каже Оленка, – тільки листочки на деревах намалювати треба та зелену травичку.
– Це багато, – говорить Катя, а сама брови супить. І личко таке невдоволене.

Подивилася на неї Оленка й відійшла. Не взяла олівця. Здивувалася Катя, побігла за нею.
– Ну чого ж ти? Бери!
– Не треба, – відповіла Оленка. На уроці вчитель запитує:
– Чому це в тебе, Оленочко, листочки на деревах сині?
– Олівця зеленого немає.
– А чому ж ти у своїй подружці не взяла?
Мовчить Оленка. А Катя почервоніла як рак та й каже:
– Я їй давала, а вона не бере. Подивився вчитель на обох.
– Треба так давати, щоб можна було взяти.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Звичайна шишка може перетворитися на унікальний прилад для прогнозування погоди!

Гігрометр із шишки

Річ у тім, що шишки закривають та відкривають свої лусочки залежно від вологості повітря. Коли надворі сухо, шишка «розпускається», аби вітер підхопив її насіння та розсіяв якнайдалі від хвойного дерева. А напередодні дощу чи снігу, коли вологість повітря підвищується, шишка часто закривається, аби зберегти насіння до кращих часів, – вітру легше переносити його сухим.

Підготуй, будь ласка:

- соснову шишку,
- синельний дріт.

Для виготовлення гігрометра (приладу, що визначає вологість повітря) прив'яжи до однієї з великих лусочок синельний дріт і зроби з нього стрілочку. Прикріпи шишку до тарілки шматочком плас-

тиліну. Познач, куди показує стрілка в сухому стані шишки. Тепер ти маєш дочекатися дощу, але ж це так довго! Тому просто налий у миску води й перевір положення стрілки через годину. Лусочки закриваються, а стрілка відхилиться, показуючи, що вологість повітря змінилася.

Якщо щодня робити позначки, звіряючись із електронним гігрометром, вже за 2-3 тижні ти матимеш досить точний прилад для прогнозу погоди.

Чому листя змінює колір восени?

Улітку, коли жилки активно постачають листю воду та мінеральні речовини, листя на деревах зелене. Такий колір дає йому особливий пігмент – **хлорофіл**. Його в листі так багато, що він затьмарює інші пігменти. З настанням осені жилки починають закриватися, кількість мінералів зменшується, хлорофіл покидає листок. Ось тут і починається гра кольорів. Адже в листі є ще **каротиноїди**, що відповідають за жовтий та помаранчевий кольори, та **антоціани**, які фарбують листя червоним.

Виявити, які пігменти є в осінньому листі, допоможе дослід.

Підготуй, будь ласка:

- банки (для кожної групи листя),
- ступки і ложки для розтирання листя,
- медичний спирт,
- фільтри для кави (щільні білі серветки),
- різнокольорове листя.

Розірви кілька зелених листків на шматочки та розтирай у ступці до появи соку. Переклади в банку. Те ж саме зроби з листям, яке встигло змінити колір. Підпиши кожну банку. Візьми

Зміна кольору листя восени – справжнє диво, але це осіннє явище можна пояснити.

кілька пляшечок спирту та розлий у всі банки. За до-

помогою водяної бані нагрій вміст кожної баночки. Наріж фільтри смужками та помісти один кінець у банку, а інший звись через край. Уже за 30 хвилин ти побачиш, як фільтри увібрали пігменти. Роздивляйся їх – неймовірно задоволення!

Якщо в одну з банок ти помістиш різнокольорове листя, то пігменти розділяться й утворять на фільтрі веселку! Хіба не диво?

РЫЦАРСТВО

Наверное, ты неоднократно слышал о рыцарях или читал о них в книгах. Чтобы стать рыцарем, мальчик должен был учиться вежливости и законам рыцарства. Потом, в 14 лет, он получал меч и становился оруженосцем – помогал рыцарю с его оружием, ухаживал за его лошадью, сам учился владеть оружием, ездить верхом.

1 ЗАДАНИЕ

Соедини точки по порядку и раскрась картинку.

2 ЗАДАНИЕ

1. Найди одинаковые предметы среди этих щитов и шлемов.

У рыцарей была специальная одежда: кольчуга – тяжелая рубаха из железных колец, которая защищала рыцаря от стрел, а также железный шлем и железные рукавицы. Защиту рыцаря дополнял щит. Сначала щиты были круглыми, а потом их стали делать продолговатыми, чтобы защитить все тело владельца. На щите изображали львов, орлов, кресты, цветы или герб рыцаря. Верный друг рыцаря – его конь. Он и стоил в те времена дорого, и жизнь рыцарю спасал, вынося его из боя.

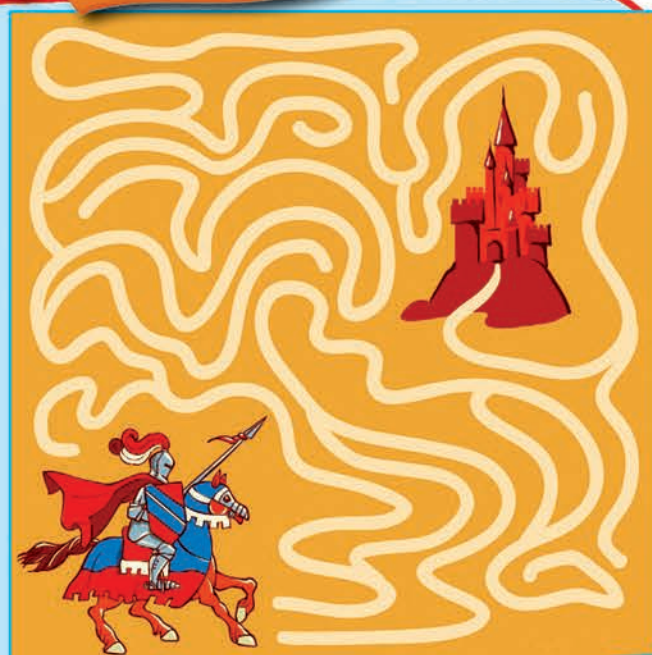
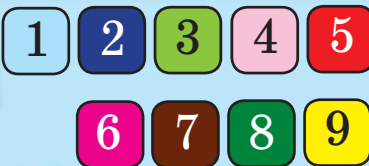
2. Найди лишнее в каждой строчке.

3 ЗАДАНИЕ

Раскрась картинку по цифрам и помоги рыцарю найти дорогу к замку.

Во времена войны рыцари защищали замки и крепости. Замки в те времена строили на высоком холме, чтобы завидеть неприятеля издали. Вокруг крепостной стены был ров, который заполняли водой. Войти в замок можно было только через подъемный мост. Главное здание замка – замковая башня. Самое надежное место во всем замке. Здесь старались еще во время строительства найти родник с водой – во время осады это было особенно важно. И еще рыли подземный ход из башни к ближайшему лесу или речке.

4 ЗАДАНИЕ

Рыцарские турниры – тренировка перед настоящим сражением. На площадках сходились рыцари один на один или рыцарские отряды. Так молодые рыцари набирались опыта, готовились к новым походам.

1. Разгадай sudoku. Догадайся, какого рыцаря не хватает в каждом квадрате, и составь слово.

2. Разгадай ребус, поставив буквы в соответствии с формой и цветом шлема.

5 ЗАДАНИЕ

Рыцарь – щедрый и благородный, верный своему слову. Если он нарушал обещание, больше не мог быть рыцарем.

Сделай своими руками один из рыцарских доспехов – шлем.

Для этого тебе понадобятся: широкая округлая канистра из-под воды (5-6 л), ненужный трикотаж, фольга, пистолет с горячим клеем, ножницы.

1. Из верхней части канистры вырежи заготовку для шлема – большую воронку с «ушками». Обтяни все это трикотажем, края подверни и приклей.

2. Укрась шлем фольгой, тесьмой или еще чем-то – прояви фантазию! Готово!

АРТУР МАКСВЕЛЛ

ЗАБЫВЧИВОСТЬ ЛЭСЛИ

Лесли постоянно о чем-нибудь забывал. Если мама посылала его в магазин, то к тому времени, когда он добирался до города, забывал, что она просила купить. Если папа просил его помыть машину, он не вспоминал о ней, пока не видел, как папа выезжает из гаража, отправляясь на работу. Тогда-то он вспоминал, но – увы! – было слишком поздно.

Мальчик забывал взять в школу учебники, забывал, куда клал ручку или карандаш, какое домашнее задание задавал учитель. Его память была нормальной, если речь шла о бейсболе, плавании, катании на коньках и других вещах, которые его интересовали. Конечно, он никогда не забывал о времени приема пищи. Мальчик недобросовестно относился только к тому, что не очень хотел делать.

Однажды учитель объявил классу, что планирует поездку на природу – на пляж, находившийся в нескольких километрах от города. Там они все вместе будут изучать жизнь птиц, рыб и зверей на

воле. От радости все захлопали в ладоши. Какой замечательный будет день – да еще и пикник на природе!

– Но есть кое-что, о чем все вы должны помнить, – сказал учитель. – Если хотите отправиться в поездку, каждый из вас должен принести записку, подписанную одним из родителей, разрешающих вам ехать. Иначе вам придется остаться.

На следующее утро все дети принесли записки. Все, кроме Лесли. Он, как обычно, забыл. И дело не в том, что он не хотел отправиться в поездку. Просто не хотел утруждать себя хлопотами. Мальчик подумал, что все равно записка не будет иметь такого уж большого значения. Поэтому он о ней забыл.

И вот настал долгожданный день поездки к океану. Взволнованные ребята выстроились в шеренгу, ожидая посадки в автобус. Учитель прошелся вдоль шеренги, внимательно оглядывая

каждого из них. Тут его взгляд остановился на Лесли. – Ты принес записку? – спросил он.

Лесли покраснел как рак: – Извините, я снова забыл.

– Тогда и ты меня извини, – промолвил учитель, – тебе придется остаться.

– Я сейчас сбегая за ней, – заволновался Лесли.

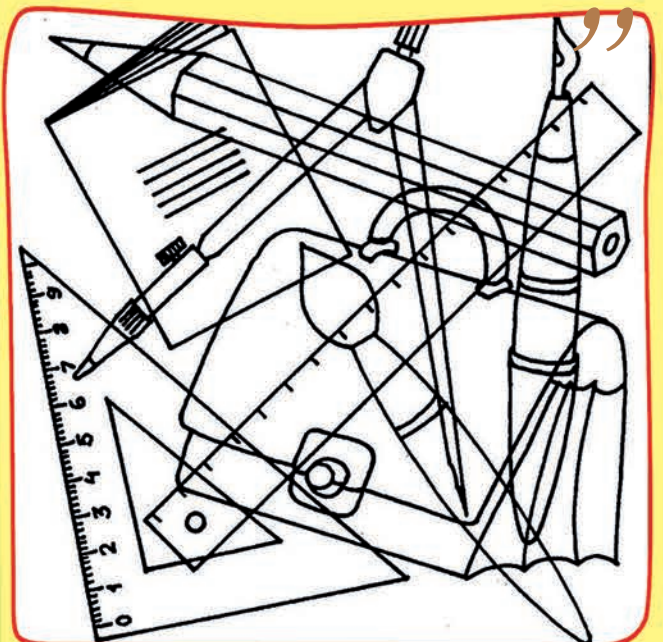
– У нас нет времени, – сказал учитель. – Мы сейчас отправляемся. Все в автобус!

Ребята начали занимать места. Затем водитель завел мотор, и все уехали, помахав руками на прощание стоявшему на обочине Лесли.

Лесли глазам своим не верил. Они уехали без него! И к тому же в такую замечательную поездку! И все из-за того, что он забыл принести какую-то записку! Мальчик смотрел на автобус, исчезавший вдаль, и по его щеке катилась слеза.

Но каким бы тяжелым ни был этот урок, Лесли просто необходимо было его усвоить. После этого он стал куда более внимательным в отношении того, о чем нужно было помнить.

Сколько предметов ты видишь на рисунке?

Подолай лабіринт.

ОСІННЯ МОЛИТВА

Оксанці було 12 років. Вона виросла в християнській родині. Щодня дівчинка молилася Богу за свою родину, друзів і тих, з ким не дуже товаришувала. Проте того вечора вона вирішила звернутися до Ісуса по-особливому й попросити про своє здоров'я, бо занедужала. «Не встигла осінь розпочатися, а ти вже в ліжку з температурою 39. І де ти так застудилася?» – хвилювалася мама за свою доньку.

Оксанка через жахливий біль у горлі не могла заснути. Важко було їсти, говорити й навіть дихати. Дівчинка дуже переживала з цього

приводу, адже вона не зможе заспівати на служінні. У молитві вона сказала: «Отче, Ти знаєш мою проблему й потребу. Я прошу Твоїєї допомоги, щоб перенести цю хворобу. Допоможи мені, адже через цей біль я не можу радіти життю. Я знаю: Ти можеш мене вилікувати. Тобі зовсім не складно зцілити моє горло! Тобі навіть не потрібно до нього доторкатися, робити компреси, як це робить моя мама. Просто скажи, щоб я була здорова. Ні, навіть не говори! Лише подумай, Господи. Подумай про це й схвали моє прохання, якщо на Тебя воля!»

Завершивши молитву, Оксанка відчувала полегшення. Щось відбулося!

Її серце забилося швидше. Вона зробила ковток і відчула, що біль вщухав. Зникло відчуття слабкості. Від подиву дівчинка підвелася з ліжка. І перші слова, які вона сказала з тремтінням у голосі: «Цього не може бути!»

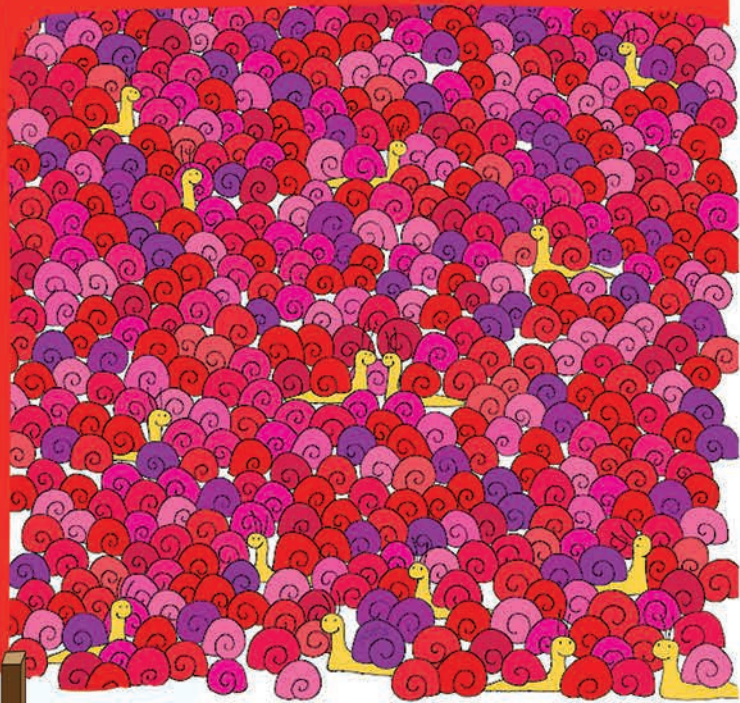
Хіба не дивно, спочатку так палко просити, а потім дивуватися: «Як я це одержала?» Наші прохання мають бути сповненими щирої віри й надії. А коли одержуємо те, що просили, маємо вірити, що це Божа відповідь. І не забудьмо подякувати Йому. Пам'ятаймо, що без віри догодити Богові неможливо.

Нехай із приходом осені холоди настануть тільки надворі, а не в наших серцях.

Цих тварин теж назвав Адам. Хто вони? Заверши малюнок і розфарбуй його.

Найди сердечко, спрятавшееся среди улиток.

ЯК
ДОБРЕ
БУТИ РАЗОМ!

Бог створив людину, щоб вона була радісною і щасливою. Та коли Адам побачив, що кожна жива істота має собі пару, він, мабуть, трохи засумував. Господь сказав: «Не добре, щоб бути чоловікові самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього». І створив Єву. Чому ж Він не створив її відразу ж з Адамом? Напевно, щоб Адам відчув, як погано бути самому.

Кожен із вас, мабуть, теж згоден, що одному бути погано. Не такі цікаві стають іграшки, а в ігри взагалі наодинці не пограєш.

Та виявилося, що не тільки людина відчуває самот-

ньою.

Учені спостерігали, що й інші створіння важко переносять самотність, особливо коли вони звикли жити гуртами. Оселедець в окремому акваріумі буквально «марніє від суму». Гусинь шовкопряда неминуче загине, якщо її ізолювати. У неї зникне апетит, порушиться обмін речовин. Та варто «сумній гусені» показати через скло її родичів, як вона відразу ж оживе.

Цікаво, що бджоли та мурахи можуть нормально жити лише в компанії з 25 комах. Якщо ж їх виявиться менше, то комахи засумують. А на самоті просто загинуть.

АДАМ І ЄВА

Шостого дня створений Богом світ був прекрасним. Зелені поля, зацвіли квіти, а в лісах було багато птахів і звірів. Але на Землі ще не було людей, будинків, міст і зораних нив. І під деревами ще не гралися діти. Однак світ уже був повністю готовий для того, щоб люди користувалися й насолоджувалися ним.

Бог сказав:

– Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою. Вона пануватиме над усім, що є на землі.

Господь узяв порошу земного й створив людину. Він вдихнув у неї живе дихання, і людина стала живою душою. Бог назвав першу людину Адамом.

Щоб чоловікові було де мешкати, Бог посадив чудовий сад в Едені, через який текла річка з кристалево-чистою водою. Адам мав доглядати цей сад. Потім Бог привів до Адама всіх тварин, щоб той дав кожній із них ім'я. Адам помітив, що кожної тварини було по парі. Од-

нак він у цьому досконалому саду був самотнім. Тож Бог сказав:

– Недобре бути чоловікові самотнім. Створю йому поміч.

І прислав Господь Бог Адама й узяв одне з його ребер. І створив Господь Бог з ребра жінку, яку Адам назвав Євою. Адам і Єва кохали одне одного й були дуже щасливі в цьому гарному саду, який створив для них Бог (див. Буття 1:26; 2).

Спочатку Адам і Єва щасливо жили в цьому чудовому саду. Вони розмовляли з Богом так, як людина розмовляє зі своїм другом, і робили те, що звелів їм Бог, не знаючи нічого про зло та неправду. Але оскільки Адаму та Єві потрібно було навчитися завжди користися Богом, Він сказав їм:

– Ви можете їсти плоди з усіх дерев у саду, крім одного. Якщо ви з'їсте плід із цього дерева, то помрете.

Серед звірів у саду жив і змії. Сатана, злий дух, який спокушає нас грішити, увійшов у змія, щоб спокусити жінку вчинити гріх. Змії сказав Єві:

– Ви не вмиrete! Бо знає Бог, що коли ви з'їсте плід цього дерева, то станете дуже мудрим і знатимете, що є добро, а що є зло.

Єва послухала змія. Вона подивилася на плід, уявила, який він смачний, і їй захотілося дізнатися, чи справді від нього можливо набути знання. Незважаючи на Божий наказ, вона зірвала плід і з'їла його, а потім дала Адамові, і він з'їв.

Почувши увечері того дня голос Бога, Адам і Єва не відгукнулися на нього, як раніше. Злякавшись, вони намагалися сховатися.

Оскільки перші люди виявили непослух, Бог сказав Єві: – Ти зазнаєш болю і страждання, а твій чоловік пануватиме над тобою.

До Адама ж Бог промовив:

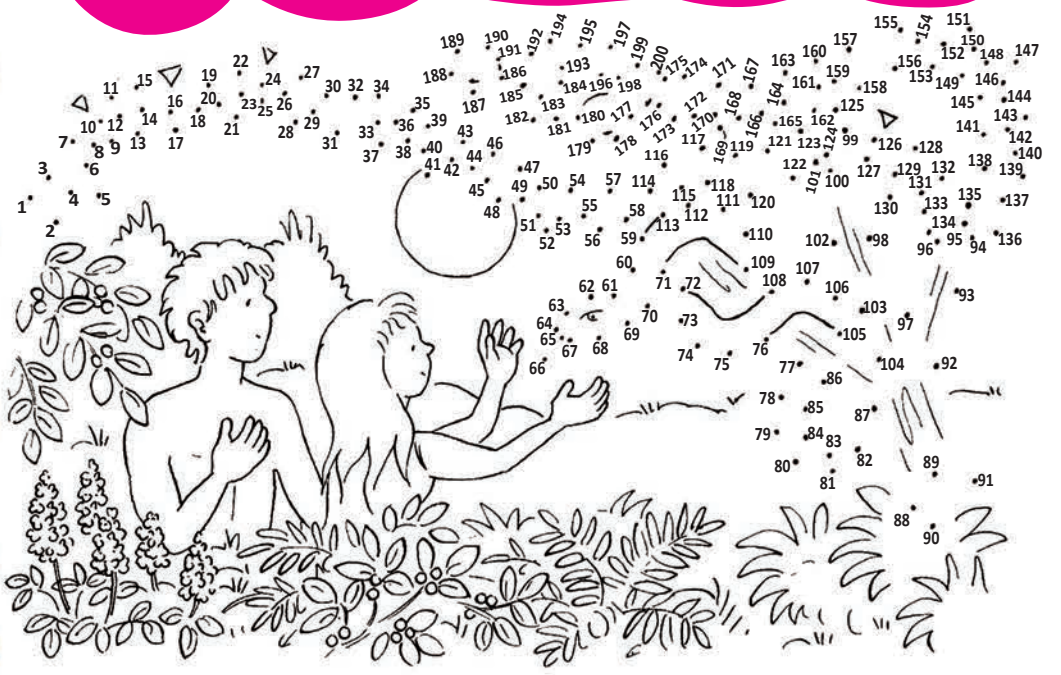
– За те, що ти послухався своєї дружини, коли вона підмовляла тебе вчинити зло, ти страждатимеш також. Працюватимеш у поті лица свого, а земля родитиме тобі тернину й осот.

Бог також прокляв змія.

Після цього Адам і Єва не могли вже залишатися у своїй досконалій домівці-саду. Бог вигнав їх звідти, поставивши біля входу ангела та вогняний меч (див. Буття 3).

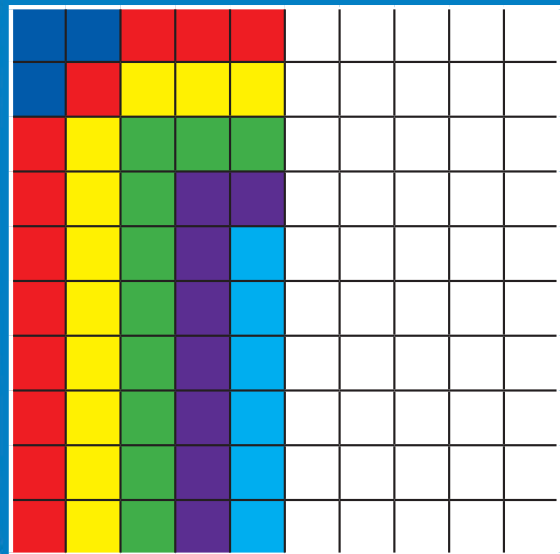
Дорогі діти, як важливо виявляти послух Господу, адже до яких гірких наслідків можуть призвести необдумані вчинки!

З'єднай точки і з'ясуй, хто обманув Єву.

ЯК ПРИЙШЛА ДО НАС КНИГА

ДОМАЛЮЙ ПОЛОВИНКУ.

Зрозуміло, що здобуті народом знання, викладені письмово, потребували найзручнішої форми для подальшого зберігання, тож люди й замислилися: як же це зробити? Так, у стародавньому Вавилоні близько п'яти тисяч років тому з'явилися перші «книжки».

Але що то були за книжки! Їхніми сторінками слугували глиняні плитки. На ці плитки за допомогою гострих паличок наносили знаки так званого клинописного письма. У цьому письмі літери мали вигляд клинів. Після заповнення такої «сторінки» знаками її обпалювали на жаркому вогні. Така клинописна «книга» складалася з великої кількості сторінок. А для того, щоб перенести не те що цілу бібліотеку, а навіть лишень одну «книжечку», її власникові довелося наймати не одного носія!

У II столітті до нашої ери люди навчилися робити зручні й, порівняно з клинописними, легкі книги. Робили їх у місті Пергам, що було розташоване в Малій Азії. Саме тут почали виготовляти дивний «папір». Телячі шкури мочили, старанно вишкрібали з обох боків, вибілювали у вапні, натягали на спеціальні рами й сушили. Коли шкури висихали, їх знімали, акуратно обрізали й отримували гладенький, тонкий і дуже міцний «папір». На ньому було легко та зручно писати. Цей «папір» коштував надто дорого, на ньому не можна було писати абияк. За назвою міста,

де його виготовляли і звідки вивозили, цей «папір» називали «пергамен», «пергамент». Але все-таки й ці книжки були недоступні багатьом людям. Адже для виготовлення бодай однієї книги необхідно було забити не один десяток телят!

В Україні пергаментом користувалися ще порівняно недавно – чотириста років тому. На ньому тогочасні правителі писали важливі документи. Сьогодні пергамент можна побачити в музеях, де зберігаються старовинні книги.

У ранньому Середньовіччі древні єгиптяни навчилися виготовляти з ботанічної тростини, що сягала висоти 5 метрів, папірусні аркуші. Це була надзвичайно складна і трудомістка робота. Уяві собі – спочатку товсту частину стебла рослини розрізали на 10 – 12 смужок. Смужки підсушували на сонці, а потім замочували у воді. Через добу їх витягували з води й відбивали дерев'яним молотком. Щоб смужки стали м'якими, гнучкими та прозорими, їх треба було мочити й відбивати тричі. Ще вологі смужки складали на шматок полотна так, щоб одна смужка трохи находила на іншу. Зверху на ці смужки, тільки вже поперек, клали ще один ряд смужок. Відтак усе накривалося шматком сухого полотна. Це і був майбутній ар-

куш паперу, який називали папірусом. Потім його клали під прес, час від часу змінюючи вологе полотно сухим, аж поки аркуш не ставав зовсім сухим.

Яким же був цей папірусний аркуш? Він мав ніжний світло-брунатний колір і красиву сітчасту поверхню. Написану на папірусі книгу не складали, а згортали в сувій. Найдовший серед знайдених сувоїв папірусу завдовжки понад 40 метрів!

А де й коли з'явився сучасний папір, який виготовляють із деревини?

Той папір, який ти знаєш і використовуєш, винайшов китаєць Чай Лунь ще в

II столітті нашої ери. Проте на європейські землі такий папір потрапив значно пізніше – в одинадцятому столітті нашої ери. Коли папір з'явився на українських землях, сказати важко, бо через війни й пожежі збереглося мало старовинних документів, написаних на папері.

Папір сьогодні – твій великий друг. На ньому ти вчишся писати, з його допомогою довідуєшся про все, що діялося й діється у світі.

ЗАГАДКА.
Єсть сестра у черепахи,
Ходить в каменній рубашці,
Не б'ється вона проткої,
Називається ...

НАЙДИ НЕОБХОДИМУ ТЕНЬ.

НАУКОВІ ЦІКАВИНКИ

Технології майбутнього

У Перу створили цікаву технологію. Це рекламний щит, який перетворює дуже вологе повітря на питну воду для місцевих жителів.

Сервіс на Евересті

На шляху до вершини гори Еверест для екстремаль-

них туристів надається сучасна послуга – високошвидкісний доступ до мережі Інтернет.

Незвичайні готелі

Багато готелів і ресторанів намагаються здивувати своїм унікальним інтер'єром. Ось, наприклад, у Болівії є готель, що майже повністю побудований із солі, а його інтер'єр доповнюється соляними ліжками та стільцями.

Емоції тварин

Багато тварин, зокрема коні та слони, розуміють емоції людей і навіть частково копіюють їх. Коли загинув рятівник багатьох тварин Ентоні Лоуренс, стадо слонів прибуло до його дому, сумуючи за Ентоні.

Як з'явилися перуки

У стародавніх єгиптян була дилема: вони не хотіли ходити з довгими зачісками під палючим сонцем, але також не хотіли надто коротко стригтися, щоб сонячні промені не

Врятуй планету

Сьогодні найграндіозніший проект у світі – Нова Долина в Єгипті. Інженери намагаються перетворити мільйони гектарів пустелі на сільськогосподарські угіддя. Уявіть, що було б, якби ми могли так само озеленити

Землю! Наша планета повернула б собі первісну чистоту!

Невидимий актор

Технологія хромакей (англ. chroma key, буквально «колірний ключ»), яка використовується для створення спецефектів у кіно шляхом поєднання двох і більше зображень чи кадрів в одній композиції, стала причиною появи нової акторської професії. Актори, одягнені в хромакей костюми, виконують завдання, які потім перетворюються на спецефекти в пост-продакшні. Наприклад, пишне волосся для реклами шампуню.

Розв'яжи приклади та розфарбуй малюнок.

Найди 6 пар рыб-близнецов и рыбу с тремя глазами.

Полічи.

ВЕРНЫЙ ДРУГ

Берт, как думаешь, где может быть Сэмми? – подперев голову рукой, спросила Эллен.

Ее молодой муж хотел бы заверить любимую, что причин для беспокойства нет и их щенка вскоре отыщется, однако сам не верил в это. Когда пес отсутствует в течение шести дней, да еще в Африке, обычно это означает, что он стал жертвой хищника либо, попавшись в силки охотников, погиб от голода.

– Эллен, я знаю, что ты скучаешь по Сэмми, но боюсь, мы уже никогда его не увидим, – Берт взял жену за руку. Он понимал, что ей одиноко жить в этом простом, лишенном всяких удобств загородном домике.

– По крайней мере, у тебя есть Блэки, – рассмеялся он, увидев большого черного ворона, приземлившегося около них на подоконник.

Эллен не смогла сдержать улыбку.

– Этот плутишка всегда умудряется попасть в передрыг. Берт, если бы ты случайно не обнаружил его, когда тот сломал крыло, думаю, птица погибла бы. Уверена, он тоже скучает по Сэмми. Они неплохо ладили.

Склонив голову на бок, Блэки внимательно слушал. Казалось, он понимал, что речь идет о нем. Затем ворон полетел в кухню и сел около блюда с едой.

Какое-то время молодой инженер молча наблюдал за тем, как птица ковыряется в его тарелке. Затем он хмуро сдвинул брови.

– Скажите на милость, это еще что такое?

Схватив в клюв большой ломоть хлеба, ворон вылетел в окно.

– Ума не приложу, – сказала Эллен. – С недавних пор он проделывает этот трюк ежедневно. Возможно, он относит еду в гнездо или дупло дерева, пряча ее про запас.

– Не думаю, – Берт отрицательно покачал головой. – Иногда вороны и сороки воруют блестящие вещи и прячут их в своих гнездах. Но я не слышал, чтобы они так поступали с едой. Давай сегодня после ужина попытаемся проследить за Блэки.

В тот вечер молодая пара наблюдала за вороном, поведение которого ничем не отличалось от утреннего. Взяв в клюв немного пищи, птица улетела, но вскоре вернулась за очередной порцией. На сей раз Берт и Эллен были го-

товы следовать за вороном. Блэки унес в клюве кусок мяса.

– Хм, кажется, этот мошенник знает, что мы идем за ним следом. По крайней мере, он явно этого добивается! – переведя дыхание, воскликнул Берт.

Сделав глубокий вдох, Эллен поспешила за мужем, стараясь не потерять ворона из виду. Оставаясь в поле зрения пары, птица, казалось, направлялась к зарослям кустарника, которым поросли края оврага. Достигнув цели, ворон скрылся в густой листве.

Берт по-особенному свистнул (обычно птица всегда откликалась на этот сигнал), однако в этот раз ответ последовал совершенно неожиданный. Вместо сиплого, скрипучего карканья до слуха мужчины донесся жалобный визг.

Эллен застыла на месте как вкопанная.

– Берт! – с надеждой в голосе воскликнула она. – Этого не может быть! Или может?

Бросив на жену быстрый скептический взгляд, тот произнес:

– Нет, не надейся зря, – а сам уже пробирался сквозь заросли кустарника.

Увиденное потрясло мужчину до глубины души. Перед ним лежал их щенок Сэмми. Увидев хозяев, он принялся извиваться и визжать.

– Берт, он попался в силки! – воскликнула Эллен.

Склонившись, Берт принялся бережно освобождать животное из ловушки. Блэки опустил на землю около них. Принесенный им кусочек мяса лежал тут же.

– Эллен, представляешь, что сделал этот плутишка? – восторженно произнес мужчина, передавая освобожденного щенка в руки жены.

– Я... я не могу в это поверить. Ты хочешь сказать, что все эти дни Блэки носил Сэмми еду?

– Это все объясняет. Ты сама видишь, что щенок в отличном состоянии. Без Блэки он бы погиб от голода за прошедшие шесть дней.

Берт вытянул руку перед собой, и ворон, взлетев, уселся на его запястье. Склонив голову на бок, он каркнул, как бы желая сказать: «Ну разве я не умница?»

Берт от души рассмеялся, а затем серьезно произнес:

– Я где-то читал, что вороны способны устанавливать дружеские отношения с другими животными. Когда это случается, птица становится для своего избранника верным помощником.

Божье творение!

Кружево тончайших паутинок
Препядало путь моей сестренке.
Выиграв безмолвный поединок,
Паучок продолжил труд свой тонкий.

А сестренка, повернув с тропинки,
На пенек присела и – о чудо! –
На нее смотрел, как на картинке,
Ежик, вдруг возникший ниоткуда!

– Ой, какой красивый! – прошептала. – Ты не бойся, я тебя не трону!
Ветер травы шевелил устало
И куста желтеющую крону.

А сестренка с ежиком глядели
Все еще с улыбкой друг на друга.
Ветерок добрался до постели,
И утихла без него округа.

Все Творец нам дал для наслаждения:
Лес и солнце, ежей, тропинки,
Встреч с друзьями сладкие мгновенья,
Кружева тончайшей паутинки.

Выходите, радуйтесь, любуйтесь
И сюрпризов новых ожидайте,
Миром Божьих дел интересуйтесь
И Творца с восторгом прославляйте!

О. Бокова

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай і вивчи нові слова.

Веселий English

PREPOSITIONS OF PLACE

Прийменники місця

between [біт'він] – між

behind [бі'хайнд] – позаду

in [ін] – в (усередині)

on the left of [он зе лефт оф] – ліворуч від

on the right of [он зе райт оф] – праворуч від

above [е'бав] – над (синонім – "over")

on [он] – на

in front of [ін фронт оф] – перед

under ['анде:] – під

opposite ['опезіт] – навпроти

next to [нект ту] – поруч з (синонім – "at" – біля)

TASK 2

Choose the right answer for every picture. Write them down. Search the words. Підбери відповідне слово до кожного зображення і підпиши їх. Відшукай необхідні слова.

in front of

behind

in

next to

between

on

over

under

in

next to over

on

behind in front of

under

between

v a u i n d a q k e
c o n b l r i p w o
g v d z n o v h s t
s e e b e h i n d a
k r r t x n y e s p
r f b e t w e e n s
z j x m t c u g d i
i n f r o n t o f y

TASK 3

Look at the picture and complete the sentences with the right preposition. Подивися на малюнок і доповни речення необхідними прийменниками.

in

on

between

under

in front of

behind

on the right of

on the left of

- The radio is the shelf.
- The ball is the desk and the bed.
- The shoes are the desk.
- The plant is the pot.
- The rug is the bed.
- The lamp is the desk.
- The book is the pencil and the lamp.
- The lamp is the book.
- The pencil is the book.
- The picture is the wall.
- The rug is the doll and the palette.
- The paintbrush is the palette.
- The palette is the boll.
- The teddy bear is the bed.

- The books are the shelves.
- The pencil, the book and the lamp are the desk.
- The desk is the bedroom.
- The shelves is the wall.
- The doll is the rug.
- The window is the picture.

TASK 4

Do the crossword. Розв'яжи кросворд.

Where is the ball?

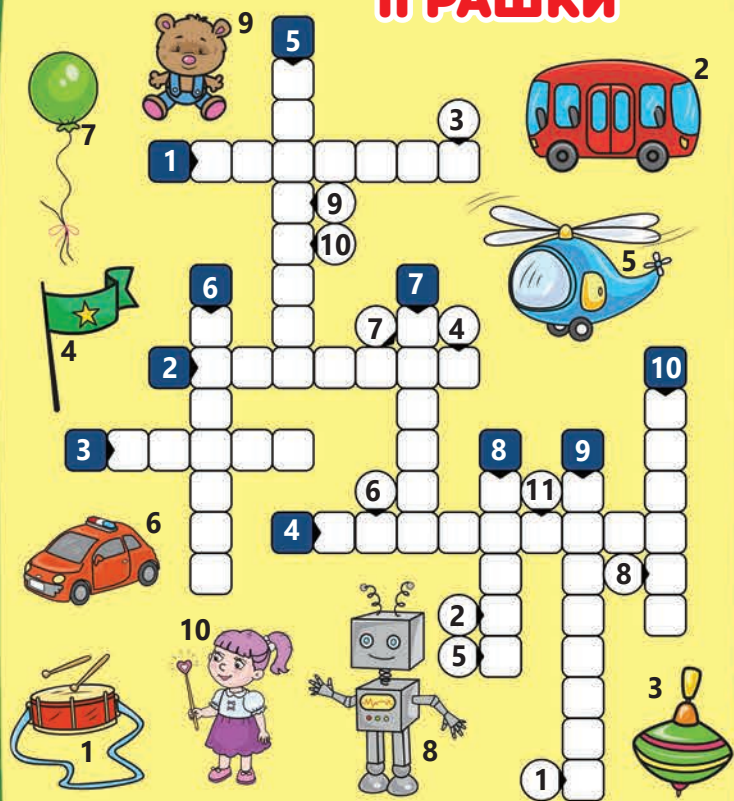
TASK 5

Pupils are watching a scientific movie. Write their names in the right places according to information given below. Учні дивляться науковий фільм. Запиши їхні імена у відповідні клітинки. У цьому тобі допоможе подана нижче підказка.

John is between Mary and Carol. Carol is behind Kate. Alfred is on the left of Mary. Jane is in front of Alfred. Kate is on the right of Charles. Mary is behind Rita.

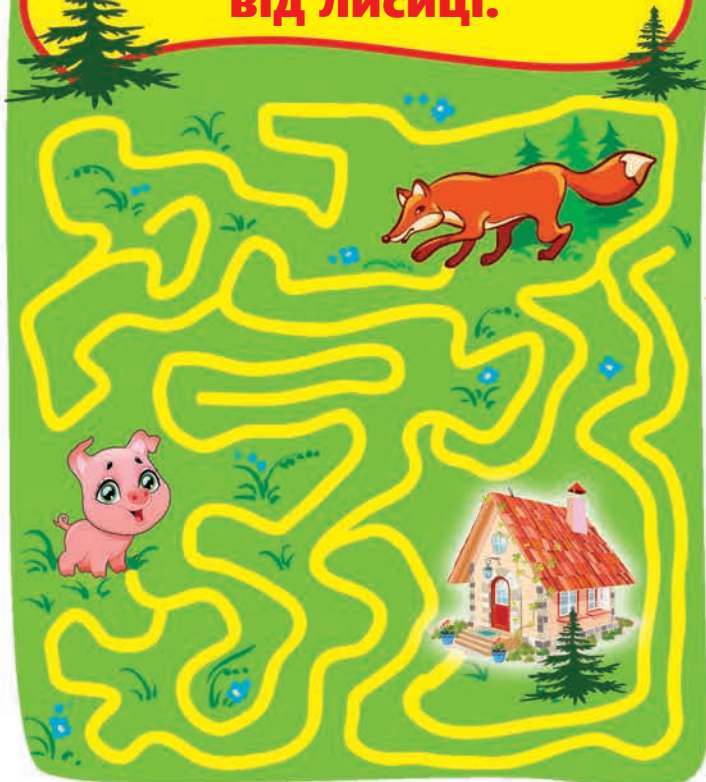
Кросворд.

МОЇ
ІГРАШКИ

Впиши букви та дізнайся назву зашифрованої іграшки.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Врятуй поросятко від лисиці.

Поміркуй.

$$\text{Elephant} + \text{Elephant} + \text{Elephant} = 80$$

$$\text{Elephant} \times \text{Deer} + \text{Deer} = 84$$

$$\text{Zebra} - \text{Deer} = 10$$

$$\text{Elephant} + \text{Zebra} \div \text{Deer} = ?$$

БИЛЛ И
МЕДВЕДЬ

Я с нетерпением ждал начала учебного года, так как для меня, девятнадцатилетнего парня, это был мой первый год учительства в школе. Еще со среды я приготовился к урокам и подготовил классную комнату. Школьный совет предупредил, что ко мне могут прийти около 45 школьников, с первого по десятый классы. Однако в течение года их количество возросло до шестидесяти двух. Такие огромные классы ничуть не разочаровали меня, и с того первого учебного года в Чифсвуде прошло уже сорок два года учительства.

Школа находилась в стороне от деревушки с населением около четырехсот человек. За школой – игровая площадка, а за ней – большой лес. К вечеру

пятницы я, как обычно, успел подготовить все к понедельнику.

В тот день я решил исследовать тропинку, ведущую в лес. Мне нравились длинные вечерние дни, звуки в сумерках и упоительные запахи тополя и сосны. Мне навстречу несло несколько лошадей. Подумав, что их владелец гонит на ночь животных домой, я сошел с тропы в темный лес, уступая им дорогу. Лошади умчались, и я опять вышел на тропу. Подняв глаза, я увидел, что метрах в пятнадцати от меня стоит мужчина и целится из ружья прямо мне в грудь.

Испугавшись, я закричал:

– В чем дело?!

Не говоря ни слова, оцепеневший мужчина опустил ружье и пошел мне навстречу.

– Да, вам повезло! – воскликнул он. – Видите там загон среди деревьев? – показал он. – Здесь моя жена доит коров. А последние три ночи из леса приходит черный медведь и беспокоит коров. И сегодня я решил расправиться с ним. И когда вы вышли из темноты, я решил, что это медведь. Ваш крик спас вас, молодой человек! Мой палец уже был на спусковом крючке, через мгновение вы могли быть мертвым. Да, вам повезло.

– Действительно, мне повезло, – сказал я.

Сегодня я считаю, что это было больше, чем просто везение. Бог Небес послал ангела, чтобы защитить меня. «Ангел Господень ополчается вокруг боящихся Его и избавляет их» (Пс. 33:8).

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА (притча)

В одном лесу жили їжачок і білочка. Вони були найкращими друзями. Разом проводили багато часу. Їжачок пригощав білочку різними ласощами.

Та одного разу трапилося так, що вони посварилися. На самотній дикій груші, яка росла на узліссі, дозріла велика груша. Друзі помітили її й вирішили поласувати нею. Як же їй дістати? Білочка швиденько стрибнула на гілочку, але груша не втрималася своїм хвостиком і зірвалася з гілочки. Тож руда ласунка не встигла підхопити її. Їжачок знизу помітив, куди падала грушка, тому швиденько клубочком покотився в те місце, де вона впала.

Груша була така соковита й ароматна, що друзі не втри-

малися й посварилися через неї. Кожному хотілося її з'їсти, не поділившись із другом. Довго вони сварилися, і ось їжачок говорить:

– Ходімо до ведмедя, він нас розсудить.

Білочка погодилася. Довго вони розшукували його та нарешті знайшли у малиннику. Колишні друзі, перебиваючи один одного, розповіли про свою пригоду. Ведмідь їх уважно вислухав і сказав:

– Грушу я забираю собі.

Білочка з їжачком здивовано вигукнули:

– Чому?!

– Тому що я – найбільший лісовий мешканець, тож усе, що є в цьому лісі, – моє.

Так і повернулися білочка з їжачком ні з чим після сварки.

Отже, ніколи не сваріться, а добре подумайте і правильно розсудіть, щоб із вами не трапилося такого, як із білочкою та їжачком.

Фразеологічний словничок:

Ведмежа послуга – це незграбна, невміла допомога в чомусь, що приносить замість добра та користі зло, шкоду і прикрість.

Зробити ведмежу послугу комусь – невдало допомогти; допомагаючи, завдати неприємностей.

Для того, щоб уникнути таких прикросів і не зробити комусь ведмежу послугу:

- допомагаючи іншим, не виявляй настирливості;
- не квапся давати поради тим, хто їх не питає.

ТЕПЛЕ РУКИ АНГЕЛА

Джордж Мунсон

Гремел гром, предвещающий начало муссонных дождей на острове Борнео. То и дело сверкала молния. Черные тучи низко нависли над горной деревушкой, когда шестилетний Адек и его восьмилетняя сестра Нони бежали через качающийся канатный мостик, торопясь на занятие каникулярной библейской школы. Урок начинался в пять часов.

— Быстрее, Адек! А то промокнем, пока доберемся до церкви, — крикнула Нони через плечо. А большие капли дождя уже хлестали по их одежде.

— Да я и так спешу, — оправдывался Адек.

Он бежал за Нони, осторожно держась за поручни моста через реку, разделявшую их дом и церковь.

У подножия горы, высотой в четыре тысячи метров, есть кокосовая роща, в тени которой скрываются бамбуковые хижины и щитовые домики. Дома в этой деревушке разместились по обе стороны балки. На одной из сторон находилась церковь. Река Куилу, протекающая по дну балки, приток Туарана, была местом обитания голодных крокодилов. Местные жители перекинули через балку канатный мост, который соединял обе стороны деревни.

Дети торопились в церковь. Их собачки бежали следом, а когда их хозяева скрылись в церкви, они залезли под бамбуковый пол и дождались конца занятия.

Когда дети пели песню, по жестяной крыше забарабанил дождь, заглушив вскоре голоса поющих.

Учителя затихли. Дети перестали петь. Людью овладели беспокойство и страх, так как все знали, что в течение пятнадцати минут вода поднимается над землей на десять сантиметров. Несмотря на сильный ливень, один из членов церкви побежал проверить уровень воды в реке. Он вернулся обратно, крича: «Быстро отправляйте детей домой! Им надо успеть перебежать мост, пока вода не затопила его!»

«Быстро бегите!» — закричал он. Испуганные и промокшие дети, жившие на другой стороне балки, бросились к мосту, и все успешно его пересекли, кроме Адекса и Нони.

«Держи брата!» — крикнул член церкви Нони. По пояс в воде, девочка уже приближалась к другому концу моста. Она держалась одной рукой за проволоку, а другой едва ухватилась за руку брата, как вдруг на них хлынул поток воды, смывший их двоих с моста.

«Адека уносит!» — закричала Нони. Сама она успела ухватиться за корень дерева и цепко повисла на нем. Друзья, находившиеся поблизости, вытащили ее из бурлящей реки. А Адек плыл по течению. Мужчины бежали вдоль реки в страхе, что мальчика ударит о камни или поваленные деревья. Они протягивали Адеку палку, но поток быстро уносил его прочь. На крутом повороте мальчика затянуло под воду.

Наступил вечер. Мужчины отправились вниз по реке с факелами и фонарями, молясь о том, чтобы найти Адека до того, как его найдут

голодные крокодилы. Поиски продолжались всю ночь, но мальчика так и не нашли. Во время поиска в церкви пастор молился всю ночь вместе с учителями и матерями.

Взошло солнце, и один из мужчин, искавших мальчика, нашел промокнувшего и дрожащего Адека под деревом. Он подбежал к нему, обнял и закричал: «Адек жив! Я нашел его!» Мужчины быстро отнесли его в церковь и укутали в одеяла.

«Как же ты выбрался из этой бурлящей воды? Ведь без посторонней помощи ты бы никак не спасся! Мы искали тебя всю ночь. Что произошло?» — спрашивали все.

«Вода меня несла очень быстро, но вдруг одно бревно стало поперек потока, и я уперся в него. Я подумал, что умру, как вдруг почувствовал чьи-то сильные, теплые руки, которые прикоснулись ко мне. Я не помню, как очутился под деревом».

Мама Адека крепко обняла его. Ее припухшие глаза наполнились слезами радости. После того как Адек согрелся, она вместе со своей семьей и членами церкви присоединилась к радостной молитве прославления, благодаря Бога за спасение ее сына.

После молитвенного служения отец Адека сказал присутствующим: «Мы с женой до этого случая не верили в Бога. А теперь мы знаем, что есть на Небе Бог, Который слышит просьбы молящихся. Спасибо вам за то, что молились всю ночь и искали нашего сына!»

«Мы рады!» — ответил пастор. — Слава Богу за Его доброту и милость!»

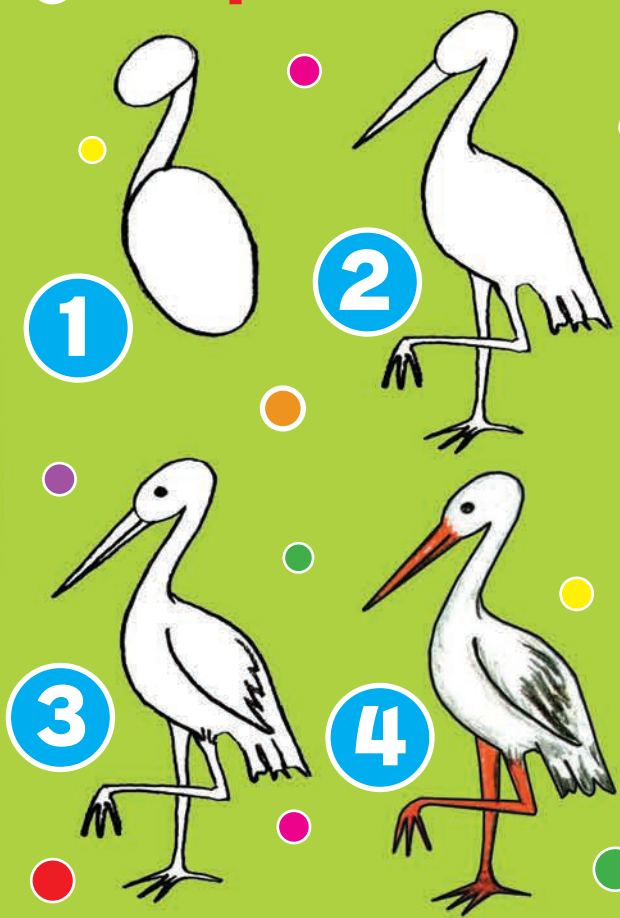
**РОЗШУКАЙ
СХОВАНІ
СЛОВА.**

Чай, хліб, масло, омлет, салат, кекс, цукор.

к	о	к	о	р	б	ц	ф	п
а	к	з	в	и	ч	а	й	ф
в	е	к	с	т	р	в	х	н
а	к	о	с	а	л	а	т	ш
о	с	м	а	с	л	о	х	а
л	х	л	і	б	и	х	с	п
а	г	е	х	й	в	з	х	к
с	х	т	ц	у	к	о	р	б

Учимся рисовать ЦАПЛЮ.

**Кожен з нас за
все життя з'їдає** в середньому 40 тонн їжі і вди-
хає 380 тис. куб. м повітря!

Щороку твоє серце витрачає стільки енергії, скільки потрібно для того, щоб підняти вантаж вагою близько 900 кг на висоту 14 метрів!

Твоє серце за розміром майже таке, як твій стиснутий кулак!

Твій мозок складається з 10 мільярдів нервових клітин і здатний запам'ятовувати 83 мільйони одиниць інформації!

Ми пітніємо, коли жарко. Піт допомагає охолоджувати тіло. Коли тіло нагрівається, потові залози виділяють рідину. Випаровуючись, піт виводить зайве тепло з тіла!

Повітря, яким ми дихаємо, частково складається з води, тому коли на вулиці холодно, вода (частки повітря) конденсується у вигляді найдрібніших крапель — пари. Тому ми

УЯВИ СОБІ!

іноді бачимо, як з рота виходить пара!

На шматочкові твоєї і моєї шкіри площею 6,5 кв. см розміщується 25 м нервових волокон, понад тисячу нервових закінчень, 65 волосяних мішечків і 6 м кровоносних судин!

Тобі потрібен сон. Десятирічній людині необхідно в середньому 9 чи 10 годин нічного сну. Але навіть якщо ти щоденно спиш 8 годин, то проводиш уві сні одну третину життя! Сон необхідний, щоб м'язи тіла могли відпочити й організм мав змогу відновити або замінити ушкоджені клітини!

Ми моргаємо, щоб захистити чи очистити свої очі. Око вкрите тонкою плівкою солонуватої рідини. Щоразу, коли ми моргаємо, повітря омиває очне яблуко, змиваючи пил та мікроби!

**Допоможи літачку
зробити складні
трюки в повітрі.
Проведи лінію,
не виходячи
за контур.**

Богдан Козачков

Вероніка Дусь

Светозара Ждан

Діана Наймибудка

Руфіна Колош

Вікторія Ярош

Анастасія Кіореску

Ліда Колош

Григорій Шевченко

Жанна Астахова

Карина Калиушко

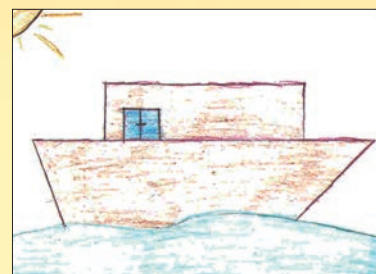
Артем Суханюк

Квітана Бигар

Максим Татарчук

Матвій Корнелюк

Софія Постол

Пригоди Марка

20:50 ПН СР ПТ

Пізнавальні історії для дітей з іграшками LEGO, Playmobil

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СУПУТНИКУ ASTRA 4A

SMART TV LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ ВАШОГО МІСТА

НА МОБ.ДОДАТКАХ IOS, ANDROID

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

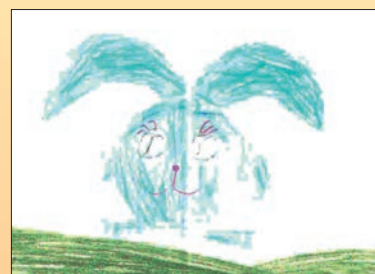
(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному боці кожного малюнка).

Андрій Самар

Полліанна Колош

Анастасія Зінченко

Луїза Куш

Ліда Кот

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Тетяна Романко
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.